

ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΟΛ. ΜΗΧ της 10/11/2010

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι το κυρίαρχο γεγονός συλλογικής μνήμης των σαράντα τελευταίων χρόνων και κατέχει κεντρικό ιδεολογικό ρόλο για τους φοιτητές και τους εργαζομένους, ως υπόμνημα δυνατότητας ανεξάρτητης παρέμβασης στο πολιτικό σκηνικό. Είναι μία μεγάλη πολιτική νίκη που τροφοδοτεί ακόμα και σήμερα τα αντικαπιταλιστικά κινήματα αντίστασης. Ο Νοέμβρης έσπασε το κλίμα ηττοπάθειας, της μοιρολατρίας και του συμβιβασμού και έφερε τις μάζες και τις ανάγκες τούς στο προσκήνιο.

Η εξέγερση του Νοέμβρη είναι το σημαντικότερο γεγονός στην Ελλάδα, μετά τη δεκαετία του '40 και τον εμφύλιο. Ήταν λοιπόν, το Πολυτεχνείο ένας κεραυνός εν αιθρία, ένα ιστορικό πυροτέχνημα, που μόνο σκοπό είχε να «αποκαταστήσει» τη δημοκρατία, όπως προσπαθούν πολλοί να το παρουσιάσουν; Αν κάποιος εξετάσει την ιστορική συγκυρία, θα καταλάβει πως αυτή η αντίληψη είναι, τουλάχιστον, αναληθής.

Όσο κι αν άρχουσα τάξη προσπαθεί να απαξιώσει το νόημα τον Νοέμβρη αυτό δεν υποτάσσεται, καταργεί κάθε συναίνεση, φέρνει στο προσκήνιο τις ανάγκες μας. Τα κέντρα εξουσίας δεν προσπαθούν να καταργήσουν την πορεία ή τον τριήμερο εορτασμό αλλά προσπαθούν πιο έντεχνα να σβήσουν το Πολυτεχνείο από τη συλλογική μνήμη. Πουλημένα πολιτικά σύμβολα, σχολικές γιορτές με ρομαντικά τραγουδάκια και τυπικά στεφάνια από τα αστικά κόμματα στο μνημείο των πεσόντων τείνουν να αφομοιώσουν την εξέγερση, να την ξεκόψουν από το παρελθόν της και τη συνέχεια της.

Επαναλαμβάνουν την ουδετερότητα της, ότι ήταν ένα απλό βήμα που έφερε τον Καραμανλή και τη γραφειοκρατία του ΠΑΣΟΚ. «Ξεχνάνε» τον αντιιμπεριαλιστικό λόγο της, τις συλλογικές της διεργασίες τα κοινωνικά αιτήματα που σήμερα τριάντα εφτά χρόνια μετά παραμένουν στο προσκήνιο. Ξεχνούν ότι το Πολυτεχνείο αποτελεί έναν ακόμα κρίκο στην αλυσίδα των ταξικών αγώνων στην Ελλάδα, ότι αποτελεί δημιούργημα των καταπιεζόμενων μέσα από ένα καθεστώς σκληρής καταστολής και τρομοκρατίας, ότι έχει τα πολιτικά χαρακτηριστικά της αριστεράς και των αγωνιστών της που πρωτοποριακά τα οικοδόμησαν, ενώ παπαγαλίζουν, μάλιστα, με χαρακτηριστική υποκρισία, ότι «ανήκει σε όλους τους Έλληνες». Το Πολυτεχνείο είναι γέννημα διεργασιών των καταπιεσμένων (και σ' αυτούς μόνο ανήκει, δεν ανήκει στην ντόπια αστική τάξη η οποία ευθυγραμμίστηκε με την χούντα για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της, ούτε και σε όσους έφυγαν απ' τη χώρα όταν δεν είχαν τίποτα να κάνουν και γύρισαν λέγοντας ότι έκαναν αντίσταση-βλ. Καραμανλής και άλλοι) αλλά και των πολιτικών εκείνων κομματιών που εξέφρασαν μια συνολική πρόταση ανατροπής της.

Στην υπάρχουσα συγκυρία, εν μέσω κρίσης του συστήματος, το κεφάλαιο ψάχνει νέα πεδία και τρόπους κερδοφορίας. Για να υπερβεί την κρίση αναζητεί ένα νέο τρόπο ανάπτυξης ο οποίος περνάει μέσα από την επίθεση στον κόσμο της εργασίας, ακόμα και αν έτσι δεν υπερβαίνει άμεσα την οικονομική ύφεση. Ο επιθετικός χαρακτήρας αυτής της πολιτικής φάνηκε τόσο από τη φύση των μέτρων που λήφθηκαν, όσο και από την αποφασιστικότητα της κυβέρνησης στην εφαρμογή και υλοποίησή τους. Η επίθεση αυτή είναι η χειρότερη από τη μεταπολίτευση και μετά. Η κατάργηση του 13^{ου}-14^{ου} μισθού, των συντάξεων, των επιδομάτων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, η αύξηση της φορολογίας, οι ιδιωτικοποιήσεις ΔΕΚΟ, λιμανιών, ΟΣΕ, το ασφαλιστικό του Λοβέρδου (ψηφίστηκε το Μάη) και η διάλυση της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης, η απελευθέρωση των απολύσεων, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων συνθέτουν

το παζλ των παραπάνω μεταρρυθμίσεων των οποίων η σκληρότητα αποδεικνύεται από την προώθηση και εφαρμογή του Μνημονίου πάνω στις επιταγές της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ.. Παράλληλα, με έναν ιδιαίτερο τρόπο στοχοποιείται και πλήττεται η νεολαία μέσα από διατάξεις όπως το σύμφωνο πρώτης απασχόλησης που ορίζει μισθό (592 ευρώ) για τους νέους εργαζόμενους χαμηλότερο από τον κατώτατο μισθό, αλλά και θεσμοθετεί χρόνια μαθητείας τα οποία δε θα προσμετρούνται στα ασφαλισίμα έτη. Το αίτημα για «ψωμί» δεν είναι, λοιπόν, τόσο απόμακρο στο σήμερα... Δεν θα αφήσουμε να χαθούν τα κεκτημένα τόσων ετών, που αφετηρία είχαν την εξέγερση του Πολυτεχνείου, από την πολιτική που προωθείται αυτή τη στιγμή από το ΠΑΣΟΚ.

Σήμερα, 37 χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αγαθά όπως η δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, το θωρο, η δημόσια και δωρεάν υγεία, η κοινωνική ασφάλιση, η ελευθερία του λόγου, έφτασαν να θεωρούνται αυτονόητα. Ωστόσο, τον τελευταίο χρόνο βιώνουμε μια άνευ προηγουμένου επίθεση σε κοινωνικά κεκτημένα, ελευθερίες και δικαιώματα, σε όλους τους τομείς της ζωής με αποκορύφωμα την βούληση της κυβέρνησης για πλήρη εμπορευματοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Το σύνθημα για Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, παραμένει τρομακτικά επίκαιρο, δείχνοντας το δρόμο για την καθημερινή μας πάλη, ενάντια στην επίθεση στα εργασιακά και κοινωνικά μας δικαιώματα, ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση του νομοσχεδίου Διαμαντοπούλου και στην εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης, ενάντια στη κρατική καταστολή που καταπατεί θεμελιώδεις ανθρώπινες ελευθερίες.

Ο αγώνας του φοιτητικού κινήματος για υπεράσπιση και τη βελτίωση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, παράλληλα με τον αγώνα για υπεράσπιση της κοινωνικής ασφάλισης, των εργασιακών μας δικαιωμάτων και του δημόσιου πλούτου, σε συμπόρευση με τους εργαζόμενους συνεχίζεται. Τώρα πρέπει να αντιπαρατεθεί το φοιτητικό κίνημα μαζί με τα ριζοσπαστικά κομμάτια των καθηγητών αλλά και των άλλων λειτουργών της εκπαίδευσης ενάντια στο νομοσχέδιο που προωθεί το Υπουργείο με σκοπό την ανατροπή του που θα οδηγήσει στην πιο σπουδαία ίσως νίκη του φοιτητικού κινήματος.

Στο δρόμο του πολυτεχνείου πρέπει να συνδέσουμε τους σύγχρονους αγώνες των νέων, για δημόσια και δωρεάν παιδεία, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, για την συμπόρευση του εργατικού και του φοιτητικού κινήματος απέναντι στην νεοφιλελεύθερη επίθεση εις βάρος των αναγκών μας.

Συγκεκριμένα, τον τελευταίο χρόνο με την ανάδειξη του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και ακόμα πιο εντατικά με την έλευση του ΔΝΤ στην Ελλάδα, βιώνουμε την πιο σκληρή και αντιλαϊκή πολιτική μετά την μεταπολίτευση. Πρόκειται για ένα εκ προμελέτης έγκλημα εις βάρος της ελληνικής κοινωνίας, αφού όλους τους μήνες από την εκλογή του ΠΑΣΟΚ, η προσφυγή στο ΔΝΤ έγινε με μικρά-μικρά βήματα. Ένα χρόνο τώρα με πολλά επικοινωνιακά κόλπα το ΠΑΣΟΚ μαζί με όλους τους συμμάχους του προσπαθούν να μας πείσουν ότι η προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο είναι «η μόνη λύση για τη σωτηρία της χώρας, μια λύση που δεν επιλέγει η "σοσιαλιστική κυβέρνηση" αλλά μας αναγκάζει σε αυτή η Ε.Ε».

Όσο και να θέλει όμως η κυβέρνηση να αποποιηθεί τις ευθύνες της, οι μέχρι τώρα πολιτικές της είναι αυτές που οδήγησαν σε αυτό το οικονομικό αδιέξοδο. Και η πολιτική επιλογή να καταφύγει η χώρα στην άβυσσο του ΔΝΤ εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να αντιμετωπίσει την κρίση όχι για την υπεράσπιση των εργαζομένων και της νεολαίας, αλλά για να παγιώσει μέσα από αυτή ένα νέο μοντέλο εργαζομένου που θα είναι πιο άμεσα εκμεταλλεύσιμο με λιγότερα δικαιώματα. Τα χαρακτηριστικά αυτού του νέου μοντέλου εργαζομένου που θέλουν να διαμορφώσουν δεν εγγράφονται μέσα από την τωρινή τριτοβάθμια εκπαίδευση που έχει ως πυλώνα της το Δημόσιο Πανεπιστήμιο. Με αυτό τον τρόπο οι εξαγγελίες της

Διαμαντοπούλου στους Δελφούς που, παρά τον επιτηδευμένο εφησυχασμό ΔΑΠ και ΠΑΣΠ, πήραν πριν από μια εβδομάδα τη μορφή νομοσχεδίου στη Σύνοδο των πρυτάνεων στο Ρέθυμνο, δείχνουν ξεκάθαρα τις προθέσεις της κυβέρνησης να υποτάξει το Δημόσιο Πανεπιστήμιο στους νόμους της αγοράς, εξειδικεύοντας την πολιτική του Μνημονίου στο Πανεπιστήμιο.

Στις 22 και 23 Οκτωβρίου στο Ρέθυμνο λοιπόν δόθηκε η πρώτη απάντηση των φοιτητών απέναντι στα νέα μέτρα που προωθεί το Υπουργείο. Με μια μαζική πορεία που κατέληξε κοντά στο ξενοδοχείο όπου συνεδρίαζαν η Υπουργός Παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου και η πλειοψηφία των πρυτάνεων (μετά την άρνηση της Πρυτανείας του ΕΜΠ να συμμετέχει στο στημένο διάλογο), οι φοιτητές έστειλαν ένα μήνυμα για τη δυναμική συνέχιση των κινητοποιήσεων δηλώνοντας ξεκάθαρα την αντίθεσή τους με το σχέδιο νόμου. Η απάντηση που έλαβαν περιλάμβανε βέβαια χρήση δακρυγόνων και πρωτοφανούς καταστολής από τις δυνάμεις της αστυνομίας που έκλεισαν το δρόμο στους διαδηλωτές. Φάνηκε έτσι η πρόθεση της κυβέρνησης να φιμώσει τη συνολική αντίθεση των φοιτητών στην εμπορευτοποίηση του Δημοσίου Πανεπιστημίου που εκείνη προωθεί.

Πιο αναλυτικά, το σχέδιο νόμου μετά τη Σύνοδο Πρυτάνεων στο Ρέθυμνο προβλέπει:

- **ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΤΟΥ ΠΤΥΧΙΟΥ**

Η συγκεκριμένη ρύθμιση συμπληρώνει την ουσιαστική κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και περιλαμβάνει την –επί της ουσίας– αντικατάσταση του πτυχίου από τον Ατομικό Φάκελο Προσόντων, όπως προβλέπεται και από το νόμο για τη Δια Βίου Μάθηση και το Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων. Κάθε πτυχίο πλέον δεν αντιστοιχεί σε ένα συγκροτημένο και ενιαίο πρόγραμμα σπουδών, αλλά στο απλό άθροισμα πιστωτικών μονάδων. Αυτό σημαίνει την πλήρη εξατομίκευση της έννοιας του πτυχίου και ως εκ τούτου τη διάλυση οποιασδήποτε συλλογικής διεκδίκησης, φέρνοντας τον εργαζόμενο σε χειρότερη θέση από πλευράς εργασιακών και επαγγελματικών δικαιωμάτων. Ακόμα με το Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων συγκροτείται μία μετά-δευτεροβάθμια «σούπα», όπου ο κάθε απόφοιτος θα κυνηγά τίτλους προσόντων –όπως θα λογίζονται πλέον τα πτυχία-, σεμινάρια, μεταπτυχιακά κλπ για μια θέση στην αγορά εργασίας, αφού τα πτυχία αποσυνδέονται στην πράξη από τα επαγγελματικά δικαιώματα. Ως αποτέλεσμα το κριτήριο για εύρεση εργασίας δεν θα είναι το πτυχίο (όπως είναι σήμερα) αλλά ο πιο «φουσκωμένος ατομικός φάκελος». Θα οδηγηθούν έτσι οι απόφοιτοι σε ένα διαρκές κυνήγι επανακατάρτισης και συνεχιζόμενων εξετάσεων ώστε να λαμβάνουν τα επαγγελματικά δικαιώματα, που σήμερα τους αντιστοιχούν, και να αποδεικνύουν ότι είναι ικανοί να δουλεύουν. Όλα τα παραπάνω σε συνδυασμό με την αναγνώριση «ανταγωνιστικών» προς τα πτυχία τίτλων σπουδών των κολεγίων, την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και το άνοιγμα των λεγόμενων κλειστών επαγγελμάτων διαμορφώνουν ένα αβέβαιο και δυσοίωνα μέλλον ακόμα και για τους αποφοίτους των λεγόμενων κατοχυρωμένων επαγγελμάτων όπως οι μηχανικοί, με την ανεργία στον κλάδο για τους νέους μηχανικούς αγγίζει το 30%!

- **ΕΝΤΑΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΤΙΚΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ**

Διευρύνεται με το νέο νομοσχέδιο η λογική των αγοραίων κριτηρίων εντός των πανεπιστημίων και ενισχύεται η ιδιωτική πρωτοβουλία στο εσωτερικό τους. Πιο συγκεκριμένα, η χρηματοδότηση των ΑΕΙ και ΤΕΙ συνδέεται άμεσα με την ανταπόκριση στα κριτήρια της αξιολόγησης, τα οποία υπό τη απειλή της περικοπής της χρηματοδότησης μεθοδεύουν την πλήρη ευθυγράμμιση των

ιδρυμάτων με τη στρατηγική του κράτους και με τις επιδιώξεις της αγοράς. Η επίσημη αξιολόγηση δεν θα γίνεται από τους φοιτητές, αλλά από επιτροπές "σοφών", που μικρή σχέση θα έχουν με το αξιολογούμενο ίδρυμα. Ταυτόχρονα, το κράτος, στο πλαίσιο της λιτότητας, θέλοντας να αποφύγει κομμάτια της χρηματοδότησης των πανεπιστημίων, αλλά και της μισθοδοσίας διδασκόντων και προσωπικού, ωθεί τα ΑΕΙ και ΤΕΙ στην ομηρία των χρηματοδοτήσεων από τον ιδιωτικό τομέα. Το νέο νομοσχέδιο θα περιλαμβάνει ακόμα και τη χρηματοδότηση θέσεων καθηγητών και γνωστικών αντικειμένων από ιδιώτες, μετατρέποντας έτσι τα φοιτητικά αμφιθέατρα σε άμεσο προθάλαμο μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων, αφού τα παρεχόμενα πακέτα μαθημάτων θα εξυπηρετούν πλήρως τις τρέχουσες ανάγκες της αγοράς. Παράλληλα, η έρευνα υποτάσσεται ακόμα περισσότερο στις ανάγκες του κεφαλαίου, αφού ανοίγεται άπλετα ο δρόμος σε ιδιώτες να τρέχουν και να χρηματοδοτούν προγράμματα εφαρμοσμένης για τις επιχειρήσεις τους.

- **ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΟΥΠΟΝΙ**

Στο πλαίσιο της οικονομικής αυτοτέλειας των πανεπιστημίων, όπως αυτή περιγράφηκε πιο πάνω, έρχεται να προστεθεί μια ακόμη διάταξη που δυσχεραίνει τους όρους με τους οποίους σπουδάζουμε και σίγουρα μπορεί να έχει πολύ σημαντικές προεκτάσεις. Το φοιτητικό κουπόνι σημαίνει την καθιέρωση μιας προσωπικής σχέσης πανεπιστημίου-φοιτητή όσον αφορά στη χρηματοδότηση των σπουδών(πάσο, συγγράμματα, σίτιση, στέγαση κλπ). Μια τέτοια διάταξη φέρνει προ των πυλών τα δίδακτρα με την επίφαση των οικονομικών δυσκολιών που θα αντιμετωπίζουν τα πανεπιστήμια. Με άλλα λόγια εφόσον θα υπάρχει χρηματοδότηση του κάθε φοιτητή χωριστά, θα μπορούν στο μέλλον να μας πουν ότι όπως το πανεπιστήμιο πληρώνει τον φοιτητή έτσι και ο φοιτητής θα πρέπει να προσφέρει τον 'οβολό' του για να λειτουργήσει το πανεπιστήμιο.

- **ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ**

Με το μάτι στραμμένο στη δημιουργία κέντρων αριστείας, πανεπιστήμια δηλαδή τα οποία θα αποτελούν «πρότυπα» και θα μαζεύουν τους αριστούχους φοιτητές, εισάγονται μια σειρά από «φίλτρα» στην εκπαιδευτική διαδικασία. Τα φίλτρα αυτά θα έχουν ως στόχο την περεταίρω εντατικοποίηση των σπουδών ώστε να «εκδιώκονται» από το πανεπιστήμιο οι φοιτητές που δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν σε αυτούς τους ρυθμούς σπουδών. Μιλάμε λοιπόν για κατάργηση εξεταστικών, καθολική επιβολή μαθημάτων αλυσίδας, διαγραφές φοιτητών κλπ. Αυτό σημαίνει ότι οι φοιτητές οι οποίοι είναι αναγκασμένοι να εργάζονται(και σε περίοδο κρίσης δεν είναι λίγοι αυτοί) δεν έχουν θέση στο πανεπιστήμιο που οραματίζεται η κυρία Διαμαντοπούλου.

- **ΑΥΤΑΡΧΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ**

Η Υπουργός προτείνει για τα κρίσιμα ζητήματα του πανεπιστημίου(τη χάραξη στρατηγικής, την κατανομή πόρων κ.α.) να μην αποφασίζουν πια τα αρμόδια δημοκρατικά εκλεγμένα όργανα (Πρυτανικό Συμβούλιο, Συνέλευση τμήματος) αλλά κάποιο εξωτερικό Συμβούλιο Διοίκησης, που στερείται παντελώς δημοκρατικής νομιμοποίησης και θα περιλαμβάνει από τοπικούς άρχοντες έως εκπροσώπους του επιχειρηματικού κόσμου. Δηλαδή οι φοιτητές και τα μέλη ΔΕΠ αποκλείονται από την συνδιοίκηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Η συνδιοίκηση είναι το δικαίωμα που κατέκτησαν οι φοιτητές μετά τη δικτατορία, να έχουν λόγο και συμμετοχή στις αποφάσεις των διοικητικών οργάνων του Πανεπιστημίου. Είναι αιθεροβάμων κάποιος να πιστεύει ότι η συνδιοίκηση λειτουργεί ιδανικά: οι καθεστωτικές παρατάξεις ΠΑΣΠ και ΔΑΠ, έχουν αναλωθεί

τα τελευταία χρόνια σε όργιο διαπλοκής με καθηγητές και μικροκομματικές εξυπηρετήσεις. Ωστόσο δε μπορεί στο βωμό της αδιέξοδης λογικής «πονάει κεφάλι, κόβουμε κεφάλι» να θυσιάζεται η δυνατότητα των υγιών δυνάμεων του φοιτητικού κινήματος να αυτενεργούν να προασπίζουν τα αγωνιστικά κεκτημένα και εν τέλει να έχουμε λόγο για τα θέματα που μας αφορούν πιο άμεσα από οποιονδήποτε άλλο!

- **ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ**

Μετά την επίσημη αναγνώριση των ΚΕΣ και τη θεσμοθέτηση του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων που τα συμπεριλαμβάνει, δίνεται η δυνατότητα μετά την ολοκλήρωση των σπουδών σε κάποιο ιδιωτικό κολέγιο οι απόφοιτοι να μπορούν να εισάγονται σε κάποιο αντίστοιχο ΤΕΙ ή ΑΕΙ. Πρόκειται για μια ακόμα προσπάθεια νομιμοποίησης και μαζικοποίησης μορφών ιδιωτικής μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Από κει και μετά, το νομοσχέδιο Διαμαντοπούλου έρχεται να αναιρέσει παντελώς τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης και μάλιστα σε όλα τα επίπεδα της, αλλάζοντας έτσι τόσο τη λειτουργία του Πανεπιστημίου, όσο και τη σύνδεση του με την αγορά. Πρόκειται για ένα ιστορικό σημείο καμπής, αφού και ο ίδιος ο Γ. Παπανδρέου παραδέχτηκε πως «το πανεπιστήμιο της μεταπολίτευσης έχει τελειώσει»

- **ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ**

Συγχωνεύσεις τμημάτων και σχολών αλλά και κλείσιμο πολλών από αυτών είναι κάποιο μέτρα που φέρνει ο πανεπιστημιακός Καλλικράτης σύμφωνα με το υπουργείο παιδείας. Ουσιαστικά πρόκειται για το ίδιο «έργο» που είδαμε και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Περισσότερες (οικονομικές) αρμοδιότητες στα πανεπιστήμια αλλά και δραματικά μικρότερη χρηματοδότηση, ενώ από την άλλη τα ιδρύματα της περιφέρειας να μειωθούν οκτρά σε σχέση με εκείνα των μεγάλων αστικών κέντρων με αποτέλεσμα την ακόμα μεγαλύτερη υποβάθμισή τους που μπορεί να φτάσει ως το κλείσιμο αφήνοντας «ξεκρέμαστους» καθηγητές, εργαζόμενο διοικητικό προσωπικό και φοιτητές. Ουσιαστικά, το κράτος αντί να δώσει λύση στο πρόβλημα χρηματοδοτώντας καλύτερα τα περιφερειακά ιδρύματα και επιδιώκοντας την απορρόφηση των αποφοίτων τους, αδιαφορεί γι'αυτούς καθώς και για τους εργαζομένους σε αυτά.

- **ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ**

Καταργείται το τμήμα και αντικαθίσταται από τη σχολή. Έτσι αφού ο μαθητής εξεταστεί στις πανελλαδικές σε τέσσερα μαθήματα (και συνυπολογιζόμενος ο βαθμός της Β' και Γ' λυκείου) εντάσσεται σε μια σχολή (π.χ. Πολυτεχνική) και από εκεί μετά από ένα προπαρασκευαστικό έτος κατευθύνεται σε ένα τμήμα, ενώ παράλληλα ενισχύεται η εναλλαγή κατά τη διάρκεια των σπουδών μεταξύ των επί μέρους τμημάτων. Μια τέτοια αλλαγή προφανώς στοχεύει στην ένταση των εξεταστικών και άρα ταξικών φραγμών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ενώ από την άλλη προωθεί ένα μοντέλο πλήρως πολυκατακερματισμένων γνωστικών αντικειμένων, με ότι αυτό μπορεί να συνεπάγεται στο επίπεδο των επαγγελματικών δικαιωμάτων.

- **ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΗ ΚΑΘΗΓΗΤΙΚΗ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΗ**

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο καταργείται η θέση του λέκτορα και στη θέση τους προσλαμβάνονται συμβασιούχοι με την εργασιακή επισφάλεια που συνεπάγεται αυτό. Επιπλέον οι θέσεις των καθηγητών περιορίζονται σε μία ανά γνωστικό αντικείμενο, αναβιώνοντας έτσι τον απαρχαιωμένο θεσμό της έδρας, που σημαίνει εκτός από διάθεση για μείωση του εκπαιδευτικού προσωπικού, τη

συγκέντρωση των ακαδημαϊκών κατευθύνσεων σε λίγους καθηγητές-έχοντες των εδρών των οποίων οι αποφάσεις θα είναι σύμφωνες με τις ανάγκες των χορηγών των εδρών τους και του Πανεπιστημίου γενικότερα. Οι αλλαγές αυτές αναμφίβολα οδηγούν σε ένα Πανεπιστήμιο στο οποίο θα βασιλεύει η αδιαφάνεια και η διαφθορά.

Υπάρχουν κι άλλα ζητήματα που προκύπτουν πλαγίως από το σχέδιο νόμου. Όπως το γεγονός ότι προβλέπεται η ίδρυση παραρτημάτων των ελληνικών πανεπιστημίων στο εξωτερικό. Αυτό όσο κι αν δε φαίνεται σημαίνει την πλάγια πλήρη νομιμοποίηση των ΚΕΣ στην Ελλάδα αφού σύμφωνα με την ευρωπαϊκή νομοθεσία αν μία χώρα ιδρύσει εκπαιδευτικά παραρτήματά της σε χώρες του εξωτερικού τότε δε γίνεται να απαγορέψει την ίδρυση τέτοιων παραρτημάτων στην επικράτειά της.

Η επίθεση όμως που δέχεται η ελληνική κοινωνία δεν αφορά μόνο το δημόσιο πανεπιστήμιο. Είδαμε όλο το προηγούμενο καιρό ότι η πολιτική της κυβέρνησης ήταν ξεκάθαρα ενάντια στον εργαζόμενο λαό με περικοπές μισθών και συντάξεων, κατάργηση 13^{ου} και 14^{ου} μισθού, απελευθέρωση των απολύσεων στον ιδιωτικό τομέα, αύξηση της άμεσης φορολόγησης στα χαμηλά και μεσαία εισοδήματα και έμμεση φορολόγηση που διαπέρασε όλα τα προϊόντα. Αντίθετα τα κέρδη των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων και των τραπεζών έμειναν στο απυρόβλητο. Ως συνέχεια της βούλησης ΠΑΣΟΚ και ΔΝΤ για παραγωγή άμεσα εκμεταλλεύσιμων και αναλώσιμων εργαζόμενων εισάγεται το σύμφωνο πρώτης απασχόλησης. Πιο αναλυτικά:

- **ΣΥΜΦΩΝΟ ΠΡΩΤΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ**

Ο εργασιακός μεσαίωνας που ετοιμάζουν για τη νεολαία, παίρνει πλέον σάρκα και οστά με την εφαρμογή και στη χώρα μας του συμφώνου πρώτης απασχόλησης. Επιγραμματικά, πρόκειται για μια διάταξη η οποία θεωρεί τους νέους εργαζόμενους ως μια ειδική κατηγορία που με ηλικιακά, και μόνο, κριτήρια θα πρέπει να πληρώνεται λιγότερο από το υπόλοιπο σώμα των εργαζομένων. Αυτό σημαίνει ότι θεσμοθετείται τριετής μαθητεία για νέους άνεργους με απολαβές γύρω στα 350 - 400 ευρώ, αλλά και δημιουργία "Συμβολαίου Πρώτης Απασχόλησης" που θα αφορά τις νέες προσλήψεις στον ιδιωτικό τομέα οι οποίες θα αμείβονται με 550 ευρώ, έναντι των 740 ευρώ που ορίζει η τελευταία σύμβαση. Επί της ουσίας, μιλάμε για μια άνευ όρων παράδοση της νεολαίας στις ορέξεις της εργοδοσίας που με τη σειρά της σημαίνει ότι η δική μας γενιά θα είναι αυτή που θα επωμιστεί το μεγαλύτερο βάρος για την έξοδο της χώρας από την κρίση προσφέροντας φτηνή κι ελαστική εργασία προκειμένου να συντηρηθούν τα κέρδη του κεφαλαίου.

- **ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ – ΕΚΠΟΙΗΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ**

Με τις ευλογίες ΔΝΤ-ΕΕ αλλά και προχωρώντας αρκετά βήματα παραπέρα την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική τους, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προχωράει στην πιο άγρια εκποίηση δημοσίου πλούτου που έχει γίνει ποτέ στη χώρα. Σιδηρόδρομοι και τηλεπικοινωνίες, ακόμα και τα ελληνικά ταχυδρομεία, είναι έτοιμα να παραδοθούν στα χέρια ξένων επιχειρηματικών κολοσσών. Από την άλλη ξένοι επενδυτές καλούνται συνεχώς από την ελληνική κυβέρνηση για να ρημάξουν εντελώς ότι έχει απομείνει από δημόσιους χώρους (βλ. Ελληνικό, Αστακός).

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΧΟΛΗΣ

Αλλαγή στο Πρόγραμμα Σπουδών

Ανάμεσα σε όλα τα φλέγοντα ζητήματα που ανακύπτουν έρχεται να προστεθεί η διαδικασία για δομική αλλαγή του Προγράμματος Σπουδών σε 4 τμήματα. Από τη μία αυτή η διαδικασία που θα έπρεπε να γίνεται σε καθεστώς διευρυμένου διαλόγου και συζήτησης, μέχρι τώρα έχει γίνει σε έναν πολύ κλειστό κύκλο μακριά από την πλατιά μάζα φοιτητών και καθηγητών. Από εκεί και πέρα, αναγνωρίζουμε ως θετικά την διατήρηση της έννοιας του 5ετούς ενιαίου κύκλου σπουδών, και μια γενικότερη κατεύθυνση για μείωση του αριθμού των μαθημάτων για πτυχίο, η μείωση των μαθημάτων πάντως δεν είναι πανάκεια και χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή) όπως και την προσπάθεια για άρση των στεγανών μεταξύ των κατευθύνσεων. Δυστυχώς όμως στο κείμενο πρόταση, υπάρχουν και αρκετές προβληματικές διατάξεις. Προτείνεται εξάμηνο 14 εβδομάδων τη στιγμή που ακόμα και ο νόμος πλαίσιο απαιτεί 13, ενώ γενικά τα μαθήματα ολοκληρώνονται σε λιγότερες, προτείνεται θεσμοθέτηση μαθημάτων βαρύτητας και η λήψη διπλωματικής μόνο σε μάθημα κατεύθυνσης. Παράλληλα εντάσσεται η έννοια των Κέντρων Αριστείας, υποδηλώνοντας κάποια πανεπιστήμια που θα έχουν θεσμικά υψηλότερο επίπεδο απ' τα άλλα, θα βγάζουν απόφοιτους με διαφορετικά επαγγελματικά δικαιώματα κτλ όπως ακριβώς προβλέπουν και οι εξαγγελίες Διαμαντοπούλου!. Τέλος προτείνεται η ύπαρξη υποχρεωτικών και όχι προαιρετικών προόδων και θεμάτων μέσα στο εξάμηνο. Γενικά θεωρούμε πως η συζήτηση για την αλλαγή του προγράμματος πρέπει να γίνει ευρύτερα και να ενημερωθεί διεξοδικά και ο φοιτητικός σύλλογος καθώς το ζήτημα αφορά όλους τους φοιτητές.

Απέναντι στο παρόν και το μέλλον που μας ετοιμάζουν, μόνος δρόμος οι συλλογικοί μας αγώνες...

Μπροστά σε αυτή τη ριζικά ανατροπή του σήμερα και του αύριο μας, απαιτείται η συστράτευση όλων μας, γύρω από τα αυτονόητα δικαιώματά μας. Η μόνη απάντηση, απέναντι στο γενικευμένο καθεστώς ανασφάλειας και λιτότητας που βιώνουμε, δεν είναι η ατομική διαπραγμάτευση και το διαρκές τρέξιμο, αλλά οι συλλογικοί ανατρεπτικοί αγώνες για κατοχύρωση ενιαίων πτυχίων ανά γνωστικό αντικείμενο με όλα τα επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα κατοχυρωμένα σε αυτά, και για την υπογραφή των αντίστοιχων ανά κλάδους συλλογικών συμβάσεων εργασίας που θα εξασφαλίζουν μια αξιοπρεπή ζωή από μια δουλειά και μόνο. Απέναντι σε κάθε ψευδαίσθηση κοινωνικών διαλόγων ή ακόμα και απλής διαμαρτυρίας, ας εμπνευστούμε από το πρόσφατο αλλά και το προγενέστερο παρελθόν.. Τίποτα δε χαρίζεται, όλα κατακτούνται στους δρόμους του αγώνα. Από το οκτάωρο περισσότερο από έναν αιώνα πίσω, μέχρι και την ανατροπή του άρθρου 16, μονόδρομος είναι το κίνημα και ότι αυτό επιβάλλει. Είναι τώρα που το φοιτητικό κίνημα πρέπει να σηκώσει το γάντι της αντιπαράθεσης με το Υπουργείο και την κυβέρνηση. Είναι τώρα που το φοιτητικό κίνημα πρέπει να ξαναβγεί μαχητικά στο προσκήνιο μέσα από μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, με καταλήψεις, με διαδηλώσεις, σε σύμπλευση με τα πρωτοπόρα κομμάτια της εκπαίδευσης (δάσκαλοι, μαθητές κλπ), με τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους και με κοινούς αγώνες να ανατρέψει την επίθεση σε εκπαίδευση και εργασία. Πρέπει το φοιτητικό κίνημα να παίξει πρωτοπόρο ρόλο και να αντιπαρατεθεί με τη συνολική πολιτική της κυβέρνησης επιδιώκοντας την σύμπλευση με τους αγώνες του εργατικού κινήματος.

Η ιστορία γράφεται με ανυπακοή

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

- Να παρθούν πίσω τα σκληρά οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, να καταργηθούν οι αντεργατικοί νόμοι, να αποσυρθεί το φορολογικό νομοσχέδιο. Όχι στο Μνημόνιο. Όχι στο ΔΝΤ.
- Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, γενναία αύξηση των κρατικών δαπανών για την παιδεία.
- Να μην εφαρμοστεί η κοινοτική οδηγία για τα ΚΕΣ. Να καταργηθούν και να ληφθεί μέριμνα για τους αποφοίτους. Κατάργηση κάθε ιδιωτικής μορφής εκπαίδευσης. Καμία σκέψη για δύο κύκλους σπουδών.
- Να μην εφαρμοστούν οι αποφάσεις Μπολόνια, Πράγα, Βερολίνο και Λονδίνο.
- Να μην εφαρμοστεί το προεδρικό διάταγμα για τα συγγράμματα.
- Παροχή όλων των απαιτούμενων συγγραμμάτων και βελτίωσή τους, αναβάθμιση πανεπιστημιακών τυπογραφείων
- Δωρεάν σίτιση, στέγαση, συγγράμματα και συγκοινωνίες για όλους. Αύξηση των δαπανών για όλες τις φοιτητικές παροχές.
- Να αποσυρθεί άμεσα ο πρότυπος εσωτερικός κανονισμός. Καμία συγκρότηση 4ετών επιχειρηματικών προγραμμάτων.
- Να μην εφαρμοστεί και να καταργηθεί ο νέος Νόμος Πλαίσιο
- Όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και την αναθεώρηση του άρθρου 16
- Να μην περάσουν οι εξαγγελίες της Υπουργού Παιδείας.
- Να καταργηθεί ο νέος νόμος για την έρευνα, να μην ψηφιστεί το νομοσχέδιο για τα μεταπτυχιακά
- Κατάργηση των νόμων για Αξιολόγηση, ΔΟΑΤΑΠ, ΙΔΒΕ
- Ενιαίο πτυχίο με όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα σε αυτό, χωρίς ειδικεύσεις, κατατμήσεις, διασπάσεις.
- Κατάργηση των εξετάσεων του ΤΕΕ για τους απόφοιτους των ελληνικών πανεπιστημίων
- Μέλη ΔΕΠ πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης
- Δωρεάν σίτιση, στέγαση και μεταφορές
- Διανομή παλιών θεμάτων και λύσεων από τη Γραμματεία
- Θέσπιση πτυχιακής εξεταστικής χωρίς όριο μαθημάτων
- Όχι στην αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση, κατάργηση των νόμων Σιούφα-Ρέππα, να επιστραφούν στα ταμεία τα οφειλόμενα από κράτος και εργοδοσία
- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, με 1400 κατώτερο μισθό. Απαγόρευση των απολύσεων.
- Όχι στα νέα φοροεισπρακτικά μέτρα που πλήττουν τους νέους εργαζόμενους
- Να σταματήσει η εκποίηση του δημόσιου πλούτου
- Όχι στα αντιασφαλιστικά μέτρα. Πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους. Μείωση του ορίου συνταξιοδότησης. Γενναία αύξηση των συντάξεων και των μισθών. Γενναία μείωση της εργατικής εισφοράς για την ασφάλιση.
- Ίσα πολιτικά, κοινωνικά και ασφαλιστικά δικαιώματα σε όλους.
- Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων στο ΕΜΠ. Κατάργηση των συμβάσεων με τους εργολάβους-ουλεμπόρους για τον καθαρισμό του πανεπιστημίου. Άμεση και απευθείας πρόσληψη των καθαριστριών και του προσωπικού με μόνιμη και σταθερή δουλειά και 1400 ευρώ βασικό μισθό.
- Καμιά προσπάθεια περιστολής του Πανεπιστημιακού Ασύλου
- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους με αξιοπρεπείς απολαβές και ασφάλιση – Όχι στις ελαστικές σχέσεις εργασίας

Αποφασίζουμε:

- Συμμετοχή του Φ.Σ. στην τριήμερη κατάληψη του Πολυτεχνείου 15-17/11 και στην πορεία 17/11
- Κατάληψη της σχολής 11-12/11 και συμμετοχή στην εκπαιδευτική πορεία στις 11/11
- Συμμετοχή του φ.σ. στην πορεία στις 15/11 ενάντια στην τρόικα στις 18:00
- Νέα Γενική Συνέλευση την Τρίτη 23/11
- Παράσταση διαμαρτυρίας του φοιτητικού συλλόγου στο επόμενο τμήμα καθηγητών, για την εκπαιδευτική αντι-μεταρρύθμιση και τα ζητήματα σχολής (πτυχιακή εξεταστική, μαζικά κοψίματα κλπ)
- Συμμετοχή στις διαδικασίες συντονισμού με τους άλλους φοιτητικούς συλλόγους και τους εκπαιδευτικούς φορείς